

S-saga

Einn morguninn þegar _____ vaknaði heyrði hann mömmu sína hrópa upp fyrir sig inni í eldhúsi. "Hvað hefur gerst?!" spurði mamma hans forviða. "Það stendur ekkert í blaðinu! Allir stafirnir eru horfnir! Komdu og sjáðu, _____! Eini stafurinn sem er eftir er stafurinn þinn, S!"

Þetta var svo sannarlega skrytið, því að stafirnir voru ekki bara horfnir úr blaðinu heldur líka út um allt – í bókum og blöðum og líka á skiltum. En það sem _____ fannst skrytnast, var að það var einmitt hans stafur, sem ekki hafði horfið.

"Kannski er það vondi galdrakarlinn, sem hefur stolið stöfunum," hugsaði hann með sér. "Ég ætti kannski að fara af stað og fá hann til að skila þeim aftur".

Einmitt þegar hann var að hugsa þetta, heyrði hann hvíslukennda rödd á bak við sig: "S-s-s-sæll, S-s-s-_____. Ertu tilbúinn í ferðalagið til galdrakarlsins?"

Hann sneri sér við og sá, að þetta var slanga, sem liðaðist eftir gólfinu. Af einhverjum ástæðum var hann ekkert hræddur, heldur spurði bara: "Hver ert þú, slanga?"

"Ég heiti S-s-sí-s-sí," svaraði slangan. "Ég veit hvert þú ert að fara vegna þess að stafurinn minn er líka S. Stafurinn okkar er sleipur eins og slanga, og þess vegna slapp hann úr klóm galdrakarlsins."

"Gaman að kynnst þér, Sísi," sagði _____ . "Best að við förum bara strax af stað!" Hann tók slönguna upp og setti hana um hálsinn á sér. Hann varð svolítið undrandi því að slangan var ekki köld eða slímug viðkomu, heldur hlý og þurr. Hún var eins og hinn besti trefill. Svo héldu þau af stað í átt að kastala galdrakarlsins.

Þegar _____ var búinn að ganga lengi, lengi, kom hann inn í stóran skóg. Þá heyrði hann allt í einu kallað á hjálp. Hann gekk á hljóðið og sá, að einhver var fastur undir föllnu tré, sem greinilega hafði fokið um koll í stormi um nóttina. Þegar hann kom nær sá hann, að þetta var forljótt skrímsli með ógurlegar vígtennur og kafloðið í framan. Hann varð svolítið skelkaður, en ákvað samt að hjálpa því. Ekki gat hann skilið það eftir, það gæti kannski dáíð! Þar að auki myndi Sísi sjá um að gæta hans, svo að skrímslið gæti ekki ráðist á hann.

"Nú skulum við hjálpa þér," sagði _____ . En það var alls ekki eins auðvelt og hann hélt. Hann og Sísi voru heillengi að velta trénu af. Sem betur fer kom í ljós, að þetta var alls ekki hættulegt skrímsli, heldur bara frekar sætt. Það var _____ i mjög þakklátt. "Ég vildi að ég gæti launað þér betur," sagði það. "En það eina sem ég á er þessi töfrapoki sem mamma mín gaf mér. Hann máttu eiga, því þú bjargaðir lífi mínu!" _____ tók við pokanum með þökkum og hélt áfram för sinni.

Það hafði tekið langan tíma að bjarga skrímslinu og nú var sólin farin að lækka á himni. Brátt settist hún og _____ var farin að halda að hann myndi þurfa að

halda kyrru fyrir yfir nóttina svo að hann villtist ekki. En þá sá hann allt í einu skæra stjörnu sem blikkaði eins og hún væri að benda honum að fylgja sér. _____

fylgdi stjörnunni alla nóttina og loksins þegar sólin var að koma upp sá hann kastala galdrakarlsins.

Þegar hann kom að kastalanum bankaði hann á hurðina. Hann þurfti reyndar að banka oft áður en nokkuð gerðist, en eftir dágóða stund kom vondi galdrakarlinn samt til dyra með stýrur í augunum og úfið hár. Hann hafði meira að segja gleymt að setja upp galdrahattinn sinn. "Hvers vegna vekurðu mig svona snemma, strákskjáni?" urraði hann og pírdi út í morgunbirtuna.

"Af því að ég vil að þú skilir strax öllum stöfunum til baka, auðvitað!" hrópaði _____ að honum og stappaði niður fætinum.

Galdrakarlinn hló bara að honum. "Ha, ha! Allt í lagi. En fyrst verðurðu að leysa fyrir mig þraut. Eini stafurinn sem ég náði ekki er S – svo að þú verður að finna tíu hluti sem byrja á S. Og þú mátt ekki fara héðan til að safna þeim saman! Ég vil fá þá strax!"

Galdrakarlinn hélt alveg örugglega að

_____ gæti ekki leyst þessa þraut. Það hélt hann reyndar líka eitt augnablik – en svo mundi hann eftir töfrapokanum sem skrímslið hafði gefið honum og brosti....

(Barnið dregur fram hluti úr pokanum einn af öðrum í þeirri röð sem það sjálf vill, og segir um leið heiti þeirra. Galdrakarlinn verður sífellt reiðari).

"Allt í lagi þá," sagði galdrakarlinn. Ég skal skila bókstöfunum. En bara ef þú getur sagt mér hvað þessir tíu bókstafir heita – og getur nefnt eitthvað sem byrjar á þeim líka!"

(Barnið bendir á bókstafsspöldin á kastalanum, segir hvað stafirnir heita og nefnir dæmi um eitthvað sem byrjar á hverjum staf fyrir sig. Það fær aðstoð frá hinum börnunum. Aftan á stafaspöldunum er mynd sem getur hjálpað til ef þörf krefur)

Þegar galdrakarlinn var búinn að sleppa síðustu stöfunum, var hann orðinn mjög reiður. Hann opnaði munninn og ætlaði greinilega að segja eitthvað, en svo skipti hann um skoðun, strunsaði aftur inn í kastalanum og hrópaði: "Ég fer aftur í rúmið! Ekki vekja mig aftur, strákur! Bless!" Þegar hann skellti hurðinni á eftir sér fóru _____ og Sísí að skellihlæja!